

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a modern interior. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a blue dress. They are standing in front of a window with curtains.

Tara Pammiová
Setkání
v Bangkoku

TARA PAMMIOVÁ

SETKÁNÍ V BANGKOKU

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

SETKÁNÍ V BANGKOKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Sicilian's Bride For a Price

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5329-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5330-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5331-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dante Vittori stál před prosklenou stěnou kanceláře v šestačtyřicátém patře mrakodrapu Matta Towers a v zlatavém světle zapadajícího slunce si zamyšleně prohlížel právní dokument. Vikram Matta, syn jeho dobrodince Neela Matty a současně jeho nejlepší přítel, byl teď i z právního hlediska po smrti.

Srdce se Danteovi nad zprávou svíralo sotva minutu. Už ve třinácti letech zjistil, že žal je zbytečná emoce. Bylo to tehdy, když jeho otec spáchal sebevraždu ve vězení, kam ho přivedl podvod s pyramidovou hrou, kterou připravil o celoživotní úspory tisíce důvěřivců. Podruhé se o zbytečnosti zármutku přesvědčil krátce po otcově smrti, když si jeho matka změnila příjmení na původní sicilské, a znovu se provdala.

Už tehdy intuitivně pochopil, že kdyby se poddal citům, navždy by ho to zničilo.

Vikram je teď tedy oficiálně prohlášený za mrtvého. Znovu rychle prošel dokumenty, aby si mohl být jistý, že nic nepřehlédl. Teprve na posledních stránkách našel několik ustanovení, po jejichž přečtení se mu naježily vlasy v zátylku.

Podíly na akcích s právem volit.

V duchu se vrátil k rozhovoru s Vikramem, který s ním jeho otec vedl, když zjistil, že mu už na světě nezbyvá moc času.

Neel Matta před čtyřiceti lety založil malou slévárnu. Za to, že se z ní v posledních deseti letech vyvinula gigantická ocelářská korporace, však mohl vděčit jen Danteovi. Právě proto tehdy i proti vůli svého bratra Nitina poprvé v historii podniku převedl část akcií s právem volit na osobu, která nebyla členem rodiny.

Danteovi podnik doslova koloval v žilách. Byl jeho rodinou i milenkou, vším, na čem mu kdy záleželo. Místo toho, aby marnil čas truchlením nad Neelovou smrtí a osudnou leteckou nehodou, při níž zahynul jeho syn Vikram, znovu věnoval všechny síly rozvoji podniku a upevňování své funkce generálního ředitele.

Teď se ale přinejmenším podle právního výkladu, který držel v ruce, zdálo, že jeho právo volit a rozhodovat o budoucnosti oceláren, které od Neelovy smrti považoval za samozřejmé, je v ohrožení.

Do kanceláře vešla bez zaklepání Izzy, jeho sekretářka. I ona měla prospěch z Neelovy štědrosti a chování, které by Dante nikomu jinému netoleroval, považovala za svůj přirozený nárok. Dante navíc nepochyboval, že k tomu, aby ho vyrušila, má dobrý důvod.

Štíhlá rudovláska krátce zalétla pohledem k papírům, které teď ležely na Danteově psacím stole, a v zelených očích se jí na okamžik zaleskly nevyslovené obavy. Když se na něj ale znovu podívala, tvářila se zas jako schopná profesionálka. I jí se Vikramova smrt dotkla, ale stejně jako Dante, i ona byla především praktická.

Dante odstrčil křeslo od stolu, složil si dlaně na zátylku a propletl prsty. „Tak sem s tím,“ vyzval ji s náznakem mrzutosti.

„Od Nitinovy sekretářky Normy jsem se doslechl, že chce svolat mimořádné zasedání správní rady a přizvat si k němu poradce.“

Dante si spokojeně pomyslel, že Neelův bratr je ve své chamtivosti a lstivosti dokonale předvídatelný. „Ano, to jsem čekal,“ pousmál se.

„Nebyla jsem si jistá, jestli víte, že jeho tah souvisí s tím, že Vikramům podíl teď nemá majitele.“

„Vím to.“ Nikdy nepochyboval, že je Izzy nejen schopná, ale i oddaná. „Povězte mi, co si o tom myslíte.“

Usadila se přímo proti němu a otevřela zápisník. „Trochu jsem na Normu zatlačila. Dozvěděla jsem se, že Nitin chce schůzi využít k předložení vlastního návrhu. Podle něj by měl Vikramův podíl v podniku připadnout jako jedinému žijícímu příbuznému zakladatele společnosti jemu. Tak, jak to stojí v zakládací listině.“

„Tato ustanovení Neel ještě za svého života změnil tak, aby podíl připadl mně.“ Byla to odměna za nejlepší výhodný obchod, který se mu tehdy povedlo uzavřít. Neel se už připravoval k odchodu na odpočinek, chtěl zpomalit a vedení podniku postupně svěřit Danteovi. Důchodu se ale nedočkal, protože o pár měsíců později nečekaně zemřel na infarkt.

„Nitin ale chce jeho rozhodnutí napadnout s tím, že ho Neel přijal v době, kdy mu už nesloužilo zdraví,“ poznamenala opatrně Izzy.

Dante se pousmál. „Tohle zkouší už hezky dlouho, v podstatě od chvíle, kdy se dozvěděl, že jsem získal podíl v podniku, i když nejsem příbuzný.“

„Krom toho ve svých plánech zapomíná na Alishu,“ dodala Izzy.

Dante poprvé po dlouhých letech zjistil, že se nedovede soustředit. Rebelantská dcera jeho dobrodince byla jedním z mála problémů, které nedovedl vyřešit k Neelovu prospěchu, a představovala jediný prvek v jinak dokonale fungujícím soukolí korporace, na který si nikdy nedovedl udělat jasný názor.

„To ano,“ povzdechl si.

Alishina nechuť ke všemu, co sebevzdáleněji souviselo s podnikáním jejího otce, nebyla ve firmě žádným tajemstvím.

Vstal od stolu, přešel k oknu a upřel nevidoucí pohled do londýnské noci. „Nitin ve svém plánu pochopitelně spoléhá na to, že Alisha odmítne jakoukoliv účast na vedení podniku. Pokud o Vikramovy akcie Alisha nebude stát, mohl by je zdědit on.“

„Můžete proti tomu něco udělat?“

„Asi ano, ale myslím, že pokud se mu povede získat správnou radu na svoji stranu a přimět její členy, aby odhlasovali, že podíly mají připadnout jemu, nebudu se moct účinně bránit. Získá tak většinový podíl. Leda bych...“ Odmlčel se a v duchu prozkoumal možnost, která mu nečekaně vytanula na mysli. Spokojeně se pousmál. „Nitin potřebuje dostat lekci. Musí jednou provždy pochopit, že podnik patří mně. Jednou provždy.“

„Předpokládám, že už máte plán, jak na to.“

Nemýlila se. Plán, který mu před několika okamžiky vytanul na mysli, se zdál brilantní a dokonale neprůstřelný. Neinvestoval do podniku celou duši jen proto, aby v něm teď musel každý rok znovu a znovu obhajovat svoje výsadní postavení.

Teprve po další chvíli hloubání ucítil píchnutí výčitek svědomí. Rychle ho zapudil s tím, že na city není v jeho rozhodování místo. Cítil jedinou povinnost – dostat důvěře, kterou v něj Neel vložil, což v této chvíli znamenalo zachovat si kontrolu nad dalším osudem podniku.

Věděl, že Alisha nikdy nechtěla být součástí toho, co její otec celý život budoval. Obrátila se zády ke všemu, co s ním nějak souviselo, a po roztržce s otcem se přestala stýkat i s Vikramem.

Ani pro něj ostatně nikdy neměla nic než pohrdání. Rychle usoudil, že Alishe nic nedluží a má tedy plné právo zbavit ji ve svůj prospěch jednou a provždy

všeho, o co nikdy nestála – o podíl v podniku, který zdělila po otci a který by mu umožnil získat rozhodující většinu.

Věděl, že každý má svoji cenu. Jediné, co zbývalo, bylo zjistit, jaká je ta Alishina. „Zjistěte mi, kde je zašitá tentokrát. Může být kdekoliv.“

Izzy cukla hlavou a v zelených očích se jí zalesklo překvapením. „Kdo, Alisha?“

Z jejího výrazu vyčetl váhavost, možná i náznak neochoty a odporu. „Ano. Najděte mi Alishu.“ Nevyřčené otázky, kterou spatřil v sekretářčiných očích, si okázale nevšímal. Oblékl si sako a hodil pohledem na displej telefonu. Zatím neviděl jediný důvod, proč by měl zrušit schůzku s herečkou z Broadwaye, která byla právě v Londýně na turné.

Došel ke dveřím a teprve pak se znovu obrátil na sekretářku. „Abych nezapomněl, zavolejte mi taky toho soukromého detektiva, ano? Chci si s ním trochu promluvit.“

„Kterého?“

„Toho, kterého platím, aby sledoval Alishu.“

„Vždyť jste se na jeho zprávy ani jednou nepodíval...“ podivila se Izzy.

Až do této chvíle byla Alisha Danteovi dokonale lhostejná a nechával ji sledovat jen kvůli Neelovi a Vikramovi. Chtěl si být jistý, že se neocitla v žádných potížích. „Zatím to nebylo nutné. Podle všeho je v bezpečí, *si*? Kdyby ne, už bych o tom věděl.“ Nechtěl Izzy prozradit, že už všechny zprávy za posledních osm let důkladně prostudoval a vždy přesně věděl, ve které zanedbané díře se Alisha právě nachází. „Od téhle chvíle o ní budu potřebovat co nejpodrobnější informace.“

„Dante...“

„Nezapomínejte, že *vám* do toho nic není, Isabel,“ nenechal ji domluvit a odešel z kanceláře. Sekretářka se sice v jeho blízkosti pohybovala už od chvíle, kdy

se před lety nastěhoval k Neelovi, o soukromých věcech s ní ale nikdy nehovořil. Nikdy ji také nepovažoval za osobního přítele. Podobné vztahy odjakživa považoval za nadbytečné a snad i škodlivé.

„Někdo tě přišel navštívit, Ali.“

Alisha Mattaová, která právě dřepěla na podlaze tanečnické ošumělého bangkokého hotelu s honosným názvem Grand Empire, sice zvedla pohled ke svému příteli Makovi, ani na okamžik ale nepřestala mačkat spoušť fotoaparátu. Přístroj jí připadal stále těžší a v posledních několika minutách jí z nepřírodní polohy začínaly tuhnout svaly steh. Celé dopoledne promarnila čekáním na Kiki v těsné hotelové kuchyni a teprve teď, v prskání fotografického blesku, zažívala pocit, že její čtvrtroční snaha konečně přináší ovoce.

„Otoč se doprava a podívej se do fotoaparátu, Kiki,“ zahalekala povzbudivě. „Teď vysuň pravý bok. Ano, správně. Jsi krásná.“ Během posledního roku se naučila alespoň několik základních frází, její thajština ale v Kiki a jejím příteli Makovi i dnes budila záchvaty smíchu.

Neonová svítidla, která se odrážela od levného růžového linolea, představovala dokonalé pozadí. Kiki se jediným plyným a neuvěřitelně svůdným pohybem zbavila šortek a halenky. Její štíhlé tělo tanečnice před objektivem fotoaparátu doslova ožilo.

„Jestli to je John, řekni mu, že už jsem s tím skoro hotová,“ pokusila se Maka odbýt.

„Je to nějaký Ital. Džentlmen. V třídílném obleku od Toma Forda, o kterém bych se vsadil, že je šitý na míru, a ručně šitých černých mokasínech. Tipoval bych je na Gucciho,“ líčil zálibně Mak.

Ali ztratila rovnováhu a s těžkým žuchnutím došla na podlahu. Ani teď ale nepustila z ruky fotoaparát, který stál celé jmění. Na celém světě znala

osobně jen jednoho Itala, o tom by ale nikdy neprohlásila, že je džentlmen.

„Povídal, že se jmenuje...“, pokračoval Mak.

Srdce se Alishe rozbušilo v rytmu velké hudební skříně v rohu lokálu, ze které duněla monotónní klubová hudba. „Jakže se jmenuje, Maku?“

Mak se přemýšlivě zamračil. „Jako ten chlápek, co psal o devíti kruzích pekla...“

„Dante,“ vydechla tiše Ali. Pomyslela si, jak je trefné, že Mak zmiňuje Dantea a peklo v jediné větě. Chráněncem jejího otce jí odjakživa připadal jako ztělesnění ďábla. I když jí nikdy přímo neublížil, nenáviděla ho už od chvíle, kdy ho otec uvedl do domu. Otázkou ale zůstávalo, proč ďábel vážil cestu z Londýna v Bangkoku.

Naposledy se s ním setkala krátce po Vikramově letecké nehodě. Zavřela oči a pokusila se bojovat s bolestivou vzpomínkou na onu osudnou noc, kdy ji osud připravil o poslední pojítko s rodinou.

Nepovedlo se jí to. Jasně si vybavila, jak v ní kypěl hněv a pocit bezmoci. Hromosvodem nezvladatelných citů stal právě Dante, možná jen proto, že přežil, zatímco její bratr zemřel dříve, než se s ním mohla usmířit a znovu si k němu najít cestu.

„Nevypadá, že by mu bylo po chuti, kdyby musel čekat,“ poznamenal Mak a přerušil tak proud vzpomínek, které se až příliš podobaly zlému snu.

Vstala a narovнала se v ramenou. Kysele si pomyslela, že miliardářovi jistě není po chuti, že na ni musí čekat, navíc v recepci chátrajícího hotelu. *Určitě se už nemůže dočkat, až se vrátí ke svým penězům. Každá minuta ho určitě stojí pár milionů, které by jinak mohl přihodit na horu svých peněz, nebo další společnost, kterou by mohl pohltnit...*

Zarazila se a po chvílce přemýšlení se spokojeně usmála.

Jen ať si počká.

Domyslela si, že sem Dantea mohlo přivést jen jedno.

Něco od tebe potřebuje.

Pomyslela si, že by raději prošla všemi devíti kruhy pekla, než aby udělala něco, co by mohlo Danteovi usnadnit život nebo přinést ještě více peněz. Pomalu uložila fotoaparát do brašny a přehodila si její popruh přes rameno. Políbila na rozloučenou Kiki na tvář a otevřela zadní dveře hotelu. Vzduch byl v pozdním září neobvykle svěží a voněl nejrůznějšími jídlly připravovanými v jídelnách, které lemovaly uličku za hotelem.

Ucítila, jak se jí svírá žaludek a slíbila si, že jen co se vrátí do bytu, odmění se za námahu nudlemi *pad thai* a plechovkou koly. Vědomí, že Danteovi překazila plány, ji naplnilo pocitem, že ji čeká velmi uspokojivý závěr dne.

Vykočila rušnou ulicí, už po dvou krocích jí ale cestu zahradil dlouhý černý mercedes.

Za volantem seděl řidič v uniformě. Zamrkala na svůj odraz v bočním skle vozu a sledovala, jak se otevírají zadní dvířka vozu.

Ve vyžehlené sněhobílé košili, která podtrhovala jeho olivovou pleť, a na míru šitých černých kalhotách Dante působil, jako by právě vystoupil z obálky pánského časopisu. Zápěstí mu zdobily zlaté hodinky Patek Philippe, o kterých věděla, že mu je daroval její otec u příležitosti jeho přijetí do správní rady. S víc než jen trochou trpkosti si pomyslela, že to byla jen jedna z mnoha věcí, které otec daroval jemu a ne jí.

Dante se zatím nonšalantně opřel o otevřená dvířka vozu a ušlechtilé vykroužené rty mu zvlnil náznak úsměvu. „Zase už utíkáš, Alisho?“

Dante byl jediný, kdo odjakživa trval na tom, že ji bude oslovovat celým jménem a ne zdrobnělinou, kterou používali všichni ostatní. Všechny myšlenky na pikantní *pad thai* zapudil chlad Danteova

nesouhlasného pohledu, kterým klouzal po jejím lehkém topu, mechově zelených kraťasech a sandálech z pěnové gumy. Když se pak očima vrátil k rozčuchaným vlasům nedbale sepnutým na temeni hlavy, cítila už na zádech husí kůže.

Bojovně vysunula bradu a oplatila mu nesouhlasný pohled temným zamračením. Chovala se vzdorně, ale přitom se nedovedla nabažit pohledu, který se jí právě nabídl. Pokřikování pouličních prodavačů a večerní hluk ulice ztichl a proměnil se v nejasné šumění.

Zahleděla se na jeho aristokratický nos, kdysi dávno přeražený a pak umně napravený plastickým chirurgem, vnímala šířku jeho ramen a nedbalou povýšenost, která prýštila z každého póru jeho pleti. Vyzařovala z něj mužná sebedůvěra, díky které byl obávaným soupeřem v zasedací síni i běžném životě.

Jeho rty... Horní byl tenký a výrazně vykrojený, dolní naopak plný a měkký. Chtěla věřit, že vypovídá o smyslnosti skryté pod tvrdou slupkou bezcitnosti. Ucítila, jak ji tělo zalévá vlna horka a jak jí srdce znovu začíná bušit v rytmu Makovy hudební aparatury. Zadívala se mu přímo do očí a všimla si, že se mu sotva znatelně chvěje chrípí.

Zarazila se a zkusila si ujasnit, co právě dělá a co si vlastně představuje. Bezděky si po vyprahlých rtech sklouzla špičkou jazyka. Ani nevěděla, jak se jí povedlo vyslovit: „Nemám ti co povědět a nechci s tebou mít nic společného.“

Nic společného...

Vlastní slova v ní probudila vzpomínky na trapnou zamilovanost, kterou k němu cítila v dobách dospívání. Stejně jako tehdy, i dnes ji k Danteovi přitahovalo vše, co se jí na něm nelíbilo a kvůli čemu jím odjakživa pohrdala.

Pokusila se ho obejít, už po prvním kroku ji ale vzal za paži. Ucítila na kůži rozcitlivělé tropickým

sluncem mozoly jeho štíhlých prstů a cukla sebou jako opatřená kočka. Všimla si, jak mu na okamžik ztuhly rty.

Jestli v něm ale její podrážděná reakce vzbudila nelibost, ihned ji skryl za nacvičenou masku vyrovnané lhostejnosti. „Mám pro tebe takovou malou nabídku. Nepochybuju, že si ji ráda poslechněš.“

Pocítila neodolatelnou chuť vyslovit nebo udělat něco, co by onu blahosklonnou masku roztránilo. Zatoužila srazit ho na kolena. Krvežíznivost, která se jí nečekaně zmocnila, ji dokonale překvapila. Věděla, že má ve zvyku riskovat a pohybovat se v extrémech, nikdy ale neriskovala tak, aby to hraničilo se sebezničením.

Vybavilo se jí, jak byla kdysi její nenávisť vůči Danteovi důležitější než touha najít znovu cestu k otci a Vikramovi.

Jsi pro mě nutné zlo, Alisho. Vycházím s tebou a smírůju se se všemi tvými rozmary jen kvůli tvému otci.

Vzpomínka na slova, jimiž se na ni kdysi opovrživě obořil, jí teď kupodivu přinesla tolik potřebný klid. „Co ode mě chceš?“

Svrátil obočí a jeho tvář najednou vypadala ještě hranatěji a tvrději. Rty se mu sevřely a v jiném světě či vesmíru by mohla uvěřit, že se ho její předpoklad dotkl. Ve světě, ve kterém žila, však věděla, že Dante Vittori nemá žádné city, které by mohla ranit.

„Jak si můžeš být tak jistá, že od tebe něco chci?“ optal se stroze.

„Jsi tisíce kilometrů od svého milovaného impéria. Podle toho, co vím, není v blízkém okolí žádná oceánárna a ani poptávka po železe. Pokud tu tedy nepát-ráš po laciné pracovní síle, jsi tu kvůli mně.“

„Vždycky jsem věděl, kde jsi, Alisho.“

Ztěžka polkla.

„Nezáleží na tom, jak dokonale předstíráš, že nás